

Изази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
на по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштанском
упутницом непосредно админи-
страцији „Гл. Црног.“ на Цети-
ње, или отпраћивштима новина
на коју драго пошту, а коме је
наручије, може се претплатити
код г. *Петра Рамдиновића*, К. Ц.
агента у Котору, а у Србији код
г. *Мите Стајића* књижара у *Био-
градлу*. Дописи се шаљу уред-
ништву. Рукописи се не враћају.
За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цифра-
ра по три новчића за први пут,
а за сваки даљи пут по 2 новч.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 11 фебруара.

Наши читаоци сјећаће се, како је било криво петроградским листовима, што је њемачкој дипломатији пошло за руком, да у Цариграду добије концесију за грађење жељезнице у Малој Азији. Сада читамо по листовима да није ни руска дипломатија стала скрштенијех рука. „Франкфурт. Цајтунг“ доноси из Цариграда, да је изашла Султанска ирада, која овлашћује Русију да гради жељезничку линију Карс-Ерзерум са istim условима, с којим је била уступљена њемачком друштву линија Багдад-Басра. У Русији се одавна пројектирало грађење ове жељезнице, која је имала одити правцем на Карс-Саракамп, по новој руској области у Завкавказу. Сада на основу нове ираде ова линија има прећи турску границу до самога Ерзарума. И ако је дуљина ове линије 360 врста, она ће имати велики значај за Русију, особито у стратегичном обзиру. Кад је Султан дао повластицу њемачком друштву, да гради багдадску линију, он је имао у виду, да јој даде сјевернији правац, како би у сваком часу могао нагомилати војску у случају сукоба са Русијом. Како изгледа, сада је изчезла та турска зебња, и багдадска жељезница поћи ће јужнијим правцем, дочим ће у сјеверном дијелу Мало Азије Русија заузети владајући положај, хвала линији Карс-Ерзарум. Узевши к томе у обзир положај, који ће Русија заузети у Персији, то споразум између Русије и Турске о овој линији, имаће велики значај, како за развој трговинских веза Русије са Малом Азијом, тако и за утврђење политичког положаја Русије на овом крају турске царевине. Тијем ће добити и христјанске народности, јер хвала овој жељезници, ту ће бити помоћу Русије установљен извјесни ред, и онаки покољи Јормена, који су се до скоро збијали у Малој Азији, неће се моћи поновити. За Русију је крајња потреба да се уведе ред у пограничним областима у Завкавказу, а то је могуће тек грађењем добрих жељезница, које су већ саме по себи моћно средство културе, не говорећи већ о том што Русија у сваки час може узети и друге мјере да уздржи ред у пограничним областима. Тако пише московски „Курьер“.

Бечка „Политише Кореспонденц“ овај успјех руске дипломатије ради да смањи, увјеравајући да кораци руског посланика у Цариграду односно ове жељезнице нијесу још толико напредовали колико неке вијести тврде. Особито нијече да се ту ради о линији Карс-Ерзерум, или ма о којој индивидуалној линији, него ови руски кораци носе сасвим опћи карактер, дочим се наглашује потреба споразума о жељезници у овим крајевима, да се не би узеле одлуке на штету руских интереса. Особито бечки лист увјерава, да овај руски корак не значи као компенсација против њемачке багдадске жељезнице, јер се у Русији о томе мислило прије него су Њемци добили концесију за багдадску жељезницу, и јер то стоји у вези са општим развојем жељезница у Турској.

Ово увјеравање изгледа нам врло карактеристично.

Говорећи о положају, у ком се Инглеска данас налази, усљед догађаја на бојиште пољу у јужној Африци, петроградска „Россиа“ вели: „Задатак државника, који прате ову неизбјежну еволуцију, састоји се сада у томе, да не губе вријеме, и да не пропуште прилику да поврате сво оно, што се изгубило, усљед постојаних препрека, што је Инглеска чинила свима уопште и свакоме напосе. Њемачка дипломатија већ се користила слабости Инглеске, добивши Самоански архипелаг и установивши сферу утицаја у Малој Азији. Дијелом се користила и Русија, истакнувши јаче своју заставу у Персији, али пред Русијом лежи још широко поље на ближем истоку, на Црном Мору, у ком смо ми још сада затворени, као у кавезу. Четрдесет и пет година већ је прошло од париског трактата; вријеме је да се тај трактат већ заборави и да се даде слободни излазак на мору нашим црноморским ордњима.“

СА ЈУЖНО-АФРИЧКОГ БОЈИШТА.

Пошто су Бури код Валкранца и по трећи пут на Тугели сузбили инглеску војску и преко Тугеле је стали разгонити, тако да у Наталу још превлађују бурске силе над инглеским бројно јачим; маршал Роберте је на западној страни отпочео операције, намјером да ослободи Кимберли и да продре у Оранжеву државу правцем на Блемфонте. Пошто за два дана телеграф није доносио никакве вијести са бојишта поља, изговором, како нам је бечки „Кур.“ саопштио, да је жница прекрјнута, што међу тијем није било истина, одједном телеграф донесе вијест, да је генерал Френч уљегао у Камберли са коњицом и артиљеријом, не говорећи ништа о каквом боју. И збиља ни даље депеше не спомињу да је било каква боја, и по томе треба закључити, да је генерал Кроње, који ту заповиједа бурском војском, присуство генерала Френча, обраћајући своју пажњу на другу страну.

Рекло би се да је маршал Роберте узео иницијативу на бојиште пољу у своје руке и тако да ратовање ступа у нову фазу. Сви листови признају да није лако схватити положај и догађаје на бојиште пољу ових посљедњих дана, усљед нејасних телеграфских вијести и нетачних мапа. Ипак излази, да је маршал Роберте прикупио на Ријети Модери 40 до 50 пљад војске; један дио те војске одређен је да пази непријатеља утврђеног код Магерсфонте, а други дио прешавши ријеку Ријет похитао је у помоћ Кимберлију, до чим је главни заповједник утврдио свој стан у Јакобсдолу, на пограничном непријатељском земљишту, с намјером да продре даље к Блемфонте.

А што чини генерал Кроње? Не зна се; и то задаје бригу у Лондону. Зна се само, да су Бури, два дана послје ослобођења Кимберли, принудили Инглеze, да напуште Ренебург и да се повуку на Арундел и Наупорт; дакле то ослобођење Кимберли и Робертеов стан у Јакобсдолу, рекло би се, да није принудило генерала Кроњеа, да опозове бурске силе са инглеског земљишта и да их окупи око себе, да стане на пут продирању маршала Робертеа ка Блемфонте.

Једном ријечи, положај на бојишту није јасан, а да је тако повољан Инглезима, они би га одиста знали и приказати. И један италијански лист добро надоставља к овоме положају: „Али ако пане Ледисмит? Утврђено мјесто инглеско постаће утврђеним мјестом бурским, и пошто је до сада задржавало војску Жуберу, оделе би задржавало војску Булеру, или бар јакко ослабило. Булер не би могао продрати преко Драксенберга имајући за собом то утврђено мјесто, а главна војска Жуберова могла поћи противу непријатеља, који

продире с друге стране. Истина, положај је за Инглеze повољан, али непријатељске војске још цијеле пријете. Рат се не добија него разбијајући војске, заузимање земљишта, побједоносни сукоби појединих одјељења, и само заузимање престонице, могу имати моралног ефекта, али док покретна војска стоји чврсто и заузимање своје положаје, још се ништа не зна: на против може се држати, да један неуспјех продируће војске може бити толико тежи, колико је више уљега у непријатељску земљу, колико је дуља линија операција и слабија. Нека се лорд Роберте сјећа Карла XII. и битке код Пултаве.“

ИНГЛЕСКА ВОЈСКА.

Инглески ратни министар маркиз Ландедоун у горњој кући и његов помоћник Виндхам у доњој кући одговорили су на следеће три тачке: којим средствима одбране располаже влада против нападаја; какве мјере узимље влада ради обезбјеђења британских острва за вријеме бављења инглеске војске у јужној Африци; и којим средствима располаже владаради продирања рата у јужној Африци. На ова питања, која данас занимају Инглеze, влада је одговорила, да за сада за евентуалну одбрану сједињене краљевине има 110,000 редовне војске и резерве, а 299,000 помоћне војске (милиције, добровољци и јомана). Треба повнени 110,000 редовне војске и резерву на 150,000, а помоћну војску на 360,000, па подијелити ову војску у три корпусе. За то треба образовати 12 нових батаљона пјешадије, 43 батерије артиљерије и 4 резервисте коњице. Тако да се укупна инглеска војска буде састојала из пет корпусе: два да могу поћи на коју страну царевине, а три да остану за одбрану британских острва.

Италијански лист „Il Corriere della Sera“ тијем поводом пише: пошто у Инглеској није на снази обавезна војничка служба, и пошто је влада изјавила, уз бурно одобравање горње и доње куће, да није намјерна уводити обавезну војничку службу, како ће и гдје наћи момке за толику војску?

На наставља: у Инглеској се не може ни да схвати, како се може човек принудити, да остави своје послове, па да се пиље на одбрану отаџбине, без његове воље. Војништво је у Инглеској као сваки други занат. У војнике иду усљед уговора са платом и условима, које мора поштовати и једна и друга страна. Само што за све занатлије закон одређује услове, а за војника политичка ситуација и могућност рата. За то је сада влада принуђена да побољшава те услове: уговор неће трајати него једну годину; плата ће бити повећана; војници земаљске одбране неће се моћи шаљати изван отаџбине; укинуће се неко казне; уопће, као што је рекао министар, „војничка служба постаће привлачна.“

Због ове „привлачности“ инглески војници су и до сада уживали тако да се то не слаже са војничким животом и са позивом војске. У радничком народу, као што је инглески, нико не би пошао у војнике, да не зна, да ће ту живјети боље него ли други скромни радник. Отуда потреба, да се војници обукују финије, да им се зими касарне грију а лети разлађују, да се добро хране и добро плаћају, а да мало раде и то без труда. Највећа марка инглеског војника не прелази десет миља, са свим лаганим теретом. Па кад службу доврши војник инглески има по замотуљак од 50 до 100 лира инглеских. За малу своју војску Инглеска обично троши преко 620 милиона на годину, док Њемачка за своју, једну од највећих јевропских, не троши више од 780 милиона.

У Инглеској војска и народ немају ништа опћег, него су као господар и слуга, двије ствари различите. И зато задивљује хладноћа народа када стигну вијести са бојишта из јужне Африке о великим губитцима. Говори се о застави и о народној части, али се не оплакују жртве. Што мари изгубити 50—60 пљад људи, само да се добије. И то је можда, с једне стране, једина корист инглеске системе.

Али тај систем не може дати велику војску. Остављајући све на страну, војници се вада узимљу из најнижих слојева

друштвених, између оних, који немају рада, или који не хоће радити. Војска не ужива добар глас. У њу не улазе угледни људи, можда и за то што се у инглеској војсци не може „чинити каријера.“ У јевропским војскама младши могу послуже 3—4 године учења постати официри. У Инглеској само који су виђени могу допријети највише до подофицира.

Истина, јомени, који служе на својим коњима, и добровољци друкчије су сматрани, али ове добровољачке инститиције нијесу тако поуздане. Чемберлен, који доводи за примјер Буре, заборавио је велику разлику у нарави, обичајима, војничкој способности и снази која постоји између једног ловца елефаната и једног писара канцеларијског. Закон не обезује ове добровољце на вјежбање. Један пут на годину позивљу се да гађају у нишан и да се вјежбају мало, али нијесу принуђени, тако да се они упознају с пушком онако мимогред. Лорд Ландедоун је рекао да ће и за њих влада наћи „привлачних“ средстава, да се наведу на вјежбања по један мјесец на годину.

У овом часу, кад се народ налази у патриотском одушевљењу, када је војник најпопуларнија личност, можда ће влада успјети, и наћи потребити број људи. Али када одушевљење пане, питање војничко појавиће се још погоршано. Можда је сада час zgodан да се ријешни; опозиција би била слабија под притиском опасности. Влада је вјешто напоменула могућност нападаја на острве. О тој могућности се у Инглеској није ништа говорило од Наполеоновог доба. И та напомена учинила је велики утисак. Инглези су свуд по мало војевали, али нијесу никад у својој кући. Најави да влада мисли о ратним припремама по обалама и око Лондона, учинила је више утиска него ли да су се Бури искрцали у Канаду. Опозиција либерална, осим Ирландеца, потпомаже владу у војничким мјерама. Прилика је била zgodна да се измијене основи војске. Када прође овај час забринутости ко ће смјети говорити о обавезној војничкој служби!

Тако озбиљни лист италијански.

ПРВА БИТКА НА ТУГЕЛИ.

Садашњи рат у јужној Африци одликује се од осталих досадашњих ратова и тијем, што свијет не зна, што се тамо збива, већ само оно, што пропусти инглеска цензура, и што отуда можемо сами закључити.

Први извјештај из бурскога стана добио је париски „Матен“ од једног француског официра, г. Галопуда, који је пошао у помоћ Бурима, и тај извјештај сада листови прештапавају, и ми га доносимо нашњем читаоцима из једног италијанског листа. Ево га од ријечи до ријечи:

На дан мога доласка у стан код Ледисмита, једна депеша генерала Кроње саопштаваше већ битку код Стормберга. Читао сам рапорат генералов, и дирнула ме његова простота. Овај човек, који је одржао једну одлучну побједу, јављаше главном војсковођи резултат својих операција овим ријечима: „Инглези су изгубили толико мртвих да је требало одрећи се пребријати их. Моји људи, гледајући ту касарницу, нијесу се могли радовати побједи.“

Инглеска штампа биће цјевала „Тебе Бога хвалимо“ за јунаштво, што су општегласно „три бурска топа“ на Сурири-Хилу код Ледисмита! Ипак се немају чим поносити. Ја сам био близу мјеста тог догађаја. Дошли су ноћу двјеста изабраних момака, који су говорили мјесним језиком. Допавши помоћу ноћног мрака код страже, с њом су ступили у разговор: „Не пуцајте, ваши смо!“ И користећи се неодлучношћу безалтене бурске дјече, напану бајонетима на људе, који су спавали испод шатора, док је једно одјељење опитетило само један наш топ....

Има пет дана да инглески топови пуцају на врхове брда да изазову ватру бурске артиљерије. Али ми имамо наредбу да не одговарамо, ма да смо готови да одбијемо нападај.

Најпослије долази велики дан. На четири уре изјутра велики топови с бродова отварају ватру на наше позиције.

ни побожно светосавску пјесму „Усклик-
нимо!“

Таквом особитом побожношћу и оду-
шевљењем дошли смо у школу. Школа је
кућа Марка Гаговића синова сердарева.
Кућа је за један биј са двије прилично
по плану израђене собе. Једну новију и
љепшу собу овај добри племеник уступио
нам је за школу. Школа је укесно уређе-
на била за светковину: на средини учио-
нице прекривен са чистим платном по-
стављен је био сто за св. водо-освећење;
на сјеверном зиду нацртао је г. учитељ на
великом листу карте вијенац са натписом:
Св. Сава Школска Слава.

По св. водо-освећењу изговорио је г.
учитељ у кратко бесејду о школи и нау-
ци у свези са животом и дјелама овога
славнога божијега угодника, српског про-
вјетитеља и заштитника српских школа
Св. Саве. За тим смо са дјецом цјевали
опет светосавску пјесму; народну химну
и још неке родољубне пјесме.

Затим се поставила посна трпеза и
пиће, које су исти сељаци у славу св.
Саве примијели.

На трпези су говорене здравце: ја
сам написао у славу Божију и св. Саве;
г. командир у Здравље Господара и ције-
лог владајућег Дома.

По обједу цјевали су и играли чили
и весели момци, најесте и дјевојке народне
пјесме, игре и кол севе до захода сунца.

У над Бога, а у здравље Његовог
Височанства Господара наша ће школа
бити урњибана у ред добријех школа, а
г. учитељ Богдан Мучалица у ред ваљан-
них државних учитеља.

Пошто је ова школа у овом мјесту
најприје основана, и ове год. први пут
почела радити, то онда умољавам нас
г. уреднице, да би сто и овај допис при-
мили у ваш лист!

Своштеник Радован Врачар,
парох Беоујско-пичивачки.

Телеграми Бечког „Нор. Бира“.

ПАРИЗ, 9 фебруара. — У заступ-
ничкој кући ратни министар Гали-
фе саопштио је, да је генерал Делоје
пвмислно пушку бољу од свих што
данас постоје.

Англо-бурски рат.

ЛОНДОН, 4 фебруара (у вечер).
— Роберте је телеграфом да је Френч
присио у Кимберли са артиљери-
јом и коњицом.

ЛОНДОН, 5 фебруара. — Састав-
љена су 21 нова батерија и 3 батаљо-
на пфахтерје. Министар ратни кон-
стантира да Робертсова депеша, која
саопштава да је Френч у четвртак
вечер присио у Кимберли, дати-
рана из Јакобсдала, гдје је била
важна станица бурске провијанде.
Отуда се с разлогом држи да су
Бури ипалустили утврђења код Ма-
терсфонтеа. Френч обилази земљу
на сјевер Кимберлиа. Бригада пфах-
терије гони Буре к Влемфонтеу.
Листови доносе, да су пет ратних
бродова добила наредбу да су у
приправности.

АРУНДЕЛ, 5 фебруара. — Бури
су заузели Ренсбург. Јако одљење
Бура видјело се у правцу на запад.

КОЛЕРСБЕРГ, 6 феб. — Зва-
нично се јавља да је у уторник
била нова битка. Инглези су изгу-
били 60 мртвих и рањених и 80 зароб-
љеника. Бури нијесу имали губитака.

ЛОНДОН, 6 феб. — Френчова
дивизија на путу у Кимберли раза-
гнала је Буре у разним сукобима
и заузела Александерфонтен и зем-
љиште до Олифентсфонтеа. Плије-
нила је стан са муницијом и прови-
јандом. Из Јакобсдала телеграф до-
носи да је Кели-Кени бомбардирао
војску Кроњеа, да је плијенио велику
провијанду и оружје, и да још бом-
бардира стан Кроњеа. „Евингџу“
доноси из Доренцмаркеза, да је Бу-
лер наново ударио на Валкрајц, али
Бури држе своје позиције.

ЈАКОВСДАЛ, 7 фебруара. —
Кели-Кени, поткријепљен једном бри-
гадом наставља гонити Кроњеа са
великим пијењем. Гардијска бригада
утврдила је стан у пређашњим бур-

ским позицијама код Магерсфонтеа.
Френч је оставио Кимберли да и он
гоши Кроњеа. Из Портелизабета до-
лази вијест да је канонијера „Труск“
ухватила параброд „Сабина“, који
долази из Њујорка за залив Дела-
гојски. Држи се да носи контробанд
ратни. Из Биндериверкампа телеграф
доноси да је генерал Брабант издр-
жао јаку битку са Бурима у околини
Дортрехта и да је ослободио земљу
између Пенхока и Дортрехта од не-
пријатеља. Инглези су изгубили 16
мртвих и рањених, међу којим два
официра.

СТЕРКСТРОМ, 8 фебруара. —
Бури су се повукли и усјед тога ге-
нерал Брабант уљегао је у Дордрехт.

ЛОНДОН, 8 фебруара. — Булер
телеграфира из Шивељи да је проће-
рао непријатеља на другу страну
Тугеле. Узео је више бурских ста-
нова, плијенио муницију и прови-
јанду и неке заробно. „Евингџу“
доноси из Јакобсдала, да је Френч
околио и да бомбардира бурски
стан. Из Ледисмита долази вијест
да су Инглези покушали да опколе
Буре, али су били одбијени. Бури
држе своје позиције. Вој данас траје.

БЕРЛИН, 8 фебруара. — „Дајче-
Цајтунг“ доноси из Лондона: Робертс
је био принуђен у недељу да ипривре-
мено прекрине напредовање на сјеверу
ријеке Модера јер не зна покрете не-
пријатеља а цитови су непроходни
услед киши.

ЛОНДОН, 9 фебруара. — Булер
јавља да Инглези заузимају све ли-
није од Коломза до Каглеснеста.
Генерал Харт заузео је Коломзо
послије слабог отпора авангарде,
Харт је сада на Тугели код Коломза.
Непријатељ се повлачи и заузима
само положај на железници Коломзо-
Ледисмит са слабом артиљеријом. Из
Кимберлена јављају да се Бури не
виде. Инглези су узели стан код
Дронфилда, гдје су плијенили топове
и муницију.

ЛОНДОН, 10 фебруара. — Бу-
лер јавља из Шивељи да је пета
дивизија одбила Буре на Тугели.
Инглески топови ућутали су бурске
топове. На берзи се просуо глас, да је
Ледисмит слободан, али нема потврде.

ПРЕТОРИЈА, 10 фебруара. —
Многобројни добровољци хитају на
границу. Председник Стенин јавља
да је јучер била битка код Клодос-
ранда са Инглезима, који су радили
да опколе стан Кроњеа. Инглези су
били одбијени. Генерал Девест јавља
да се битка наставља између Парде-
берга и Клодосранда. Бури су заузели
више висова, које су Инглези заузимали,
који су изгубили много мртвих и ра-
њених и 40 заробљеника. Бури су имали
2 мртва и 4 рањена.

ЛОНДОН, 11 фебруара. — Ди-
визија Кели-Кениа у ноћељу је на-
пала на стан Кроњеа код Коодо-
сранда. Битка је трајала цео дан.
Инглези су напредовали са знатним
губитцима. 50 топова инглеских пу-
цали су у недељу и понедељник
на непријатеља. У уторник Кроње
тражио је примирје. Кроње признаје
да је изгубио преко 800 момака.
Робертс телеграфира из Пидеберга да
је увјерен да не може узети непри-
јатељске позиције без великих губитака
и за то је одлучио да бомбардира не-
пријатеља из топова. Заробљено је
50 Бура, а Инглези су имали 10
рањених. У горњој кући Сализбери,
одговарајући на интерелацију, изја-
вио је да нема никаква споразума
са велесилама односно ријешања пи-
тања англо-транзвалског. Ниједна
велесила није Инглеску позвала на
такав споразум.

БЕРЛИН, 11 фебруара. — „Дај-
ће Цајтунг“ доноси из Јакобсдала
из инглеског извора: Бури су одбили
све инглеске јурише. Говори се да је
ишло 100 официра и 1500 момака ин-
глеских мртвих и рањених.

ОБЈАВА.

Министарство Финанције
даваће со на лицитацију 1.
Априла 1900.

Контрат ће се дати ономе
који се за најнижу цијену
обвезе набављати из инозем-
ства морске соли, добре
врсте, бијеле, прегодишњене,
по мостри која се налази у
Канцеларији Министарства
Финанције, — и предавати је
на децимал у државне мага-
зине: Плавница, Ријека, Вир,
Бар, Улцињ, Његуши, Гра-
хово.

Контрат ће се учинети
за петнајест милиона кило-
грама, — (да се предају у
течају времена које ће озна-
чит при лицитацији Канце-
ларија Министарства Финан-
ције), — у пет година од
прилике.

Министарство тражиће од
подузимача 1000 наполеона
кауције, у готовом новцу.

Они који би жељели ли-
цитират, морају се на горе-
означени дан пријавити у
Канцеларију Министарства
Финанције, ће ће се држати
лицитација — од 2 до 4 уре
по подне; — донијет са собом
кауцију и положит је у
Министарство најдаље 1-вог
Априла 1900 до подне,
иначе неће имати право ли-
цитират.

Цетиње, 15 Децембра 1899.

Број 1552.

Министарство Финанције.

Објава.

Кућа г. Неша Ивановића по-
стојећа у линији „Кашунске улице“
у горњој овдашњој новој вароши,
озидана по новом плану, поземљуша
9 метара, садржи 5 соба са при-
падајућом бантом, износи се на
јавну продају за измир његових ду-
гова.

Ко би жељно купити помонуту
кућу нека се пријави потписатој
управи 1 марта идуће 1900 год.,
којег ће се дана потписати пону-
диоцу највише цијено.

Број 1647.

Цетиње, 16 децембра 1899.

У П Р А В А
ОПШТИНЕ ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 5
72 (3-4)

МИЋУН ВУКАЛОВ МАРКОВИЋ

из Брчели,

јучер 22 овог мјесеца преселио се је у вјеч-
ност у 70-тој години свога живота, а 23
истог предати су његови смртни остаци
матери земљи. Спровод му је увеличан са
два парохијална свештеника, ученицима
основне Брчелске школе и њиховим настав-
ником; при опјелу окупно се је велики
број покајница, око 400, скоро из свију
племена Црничких и из Грађана. При
сахрањивању покојниковом у гробу и на-

шем вјечном с њим растању, пошто се је
велик лелек и плач утишао, држао му је
дирљиви говор наш вриједни свештеник и
учитељ Никола Јовановић, у ком изложи
све јуначке врлине покојникове учињене
за обраду отачаства.

Покојник је учествова у свија боје-
вима његовога доба у околини наше нахије
и био је ваџа у првом реду војника Ратне
1862 године учествовао је у свима боје-
вима међу прве, на Пикшићку тврђаву
одређен је био по наредби бесмртног Ве-
ликог Надвојводе црногорског Мирка Пе-
тровића, са још неколико одабраних јунака,
за сјекираша, да прејмије цијепају непри-
јатељска прата. Зато га је Његово Висо-
чанство неш Премилостиви Господар Ни-
кола I. одликовао Обилића медаљом, а осим
те китиле су његове јуначке преи медаље:
јуначка 1862 год., а за четворогодишње
ратове црногорско-турске храбра медаља,
споменница и руска медаља. Осим јунаштва
покојник се љубезно са сваком обхођаше;
уживаше у народу добро говјерење, трудо-
љубив бјеше и гостоприман, те га народ
добро вољаше, те је стекао добро име у
нашем племену, покој му душа имала, а
лака му родна црна земља која га покрива
за коју је јуначки прејмија у потребама

У Брчели, 25 јануара 1900.

Ожалошћена браћа: Иво и Маша; си-
новци: Јово Саво.

Број 12
257 (1-1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Тужним срцем јављамо свијема на-
шим сродницима, пријатељима, и позна-
ницима да се је наш добри брат

МУЈО (БОГДАН) ШАБАНОВ ЂУРАШЕВИЋ,

послије дугог и тешког боловања; 13 овог
мјесеца у 84 ој год. свог живота преселио
у вјечност.

У овој нашој великој жалости никад
неможемо заборавити браћу услугу с
којом се нам одаваше наша браћа: Црнци,
пријатељи, кумови и познаници.

Понаособ благодаримо нашем свеш-
тенику поцу Луки Милчикувићу — учи-
тељу, који је више пута у болјести похо-
дио покојника и кријепио га, да му би
бол олакшао — који је при погреб су
ђацима присуствовао, те тим спровод уве-
личиао. Такођер благодаримо његовим ста-
рим друговима г.г. Вучини Грујовићу
бар. Мују Јокову — бар. Јанку Мујову и
Спасоју Перону с Копиштацама, који га
до вјечне куће допратили. Срдачно благо-
даримо г.г. подофициру Јанку Пулевићу
и Николи Вујашевићу јаку београдске
гимназије са сродницима и пријатељима,
који не жалнише труда и напора — те
својим саучешкима нам у неколико тугу
олакшаше.

Копиље, 14/12 1899.

О жалошћени:

Брат: Мишур Шабанов, Стефан Крстов
Ђурашевићи; кћери: Јагода Милосава
и Петруша.

Број 13
167 (1-1)

Овом тужном вијешћу јављам својој
родбини, пријатељима и познаницима, да је
мој никада непрежаљени брат

ВЕКО Т. БРАЛОВИЋ (БЈЕЛОПАВЛИЋ)

предао своју измучену душу Богу, у 21-вој
години свога живота а сахрањен 22 јану-
ара. Овом тужном опоменом, сматрам себе
за особиту дужност, најтоплије благодари-
ти овдашњима Србима из Србије, Приморја
и Црне Горе, који се брањки постараше те
спремаше све што је било потребно покој-
нику, за смртни спровод и погреб.

Нека је најтоплија благодарност: Г. г.
Лазару Катарићу, Ристу Тодоровићу, Сто-
јану Маринковићу, Јевту Стефановићу, Пав-
лу Миловановићу, Марку Копривици и
Марку Поповићу. Тако исто благодаримо:
Г-ђи Јелени И. Поповић и њеној мајци,
које никада не пропустише времена, да не
обиђу у својој болести покојника, а тако
се срдачно заузеше и око спровода, испра-
тише га до вјечне му куће.

Одеса, 26 јануара 1900.

О жалошћени:

брат: Јаков и снаха Маша.

Број 14
141 (1-1)